

opfylde deres regnskabsmæssige Forpligtelse, og hvis det skulde vise sig, at de ikke frugte noget, og at der er god Grund til i det hele at nære Betænkneligheder med Hensyn til Voets Behandling, saa have vi Bestemmelsen i § 1, hvorefter vedkommende Amtmand eller Justitiarius i Over-Hof- og Stadsretten, naar de se sig foranledigede dertil, kunne forelægge Justitsministeriet Sagen, saa at der kan blive Spørgsmaal om at tage Voet fra Eksekutor. — Naar jeg har fremdraget disse Betragtninger og derved er kommen til at udtale mig imod det ærede Medlems Bemærkninger, er det slet ikke, fordi jeg er misfornøjet med de fremkomne Udtalelser, men jeg tror, at det ærede Medlem i sin Kritik af den bestaaende Tilstand kom til at tiltraade Foranstaltninger, som gaa alt for vidt. Hvis jeg i det hele og store kan faa en Ordning, som afhjælper de væsentligste af de Mangler, som ere til Stede, saa vil jeg være meget tilfreds. I øvrigt holder jeg selvfølgelig ikke absolut paa, at Lovforslaget skal vedtages, saaledes som det nu er, idet jeg vil være fuldstændig villig til at forhandle nærmere med det høje Ting om dets Bestemmelser. For Resten tror jeg, at det i det hele taget foreligger i en god Stikfælde, og at den Bearbejdelse, som er bleven det til Del i det andet Ting, har været til dets Fordel.

S. Bojesen: Jeg maa i Anledning af den højtærede Justitsministers Udtalelser selvfølgelig lægge lidt Tryk paa, hvad jeg for øvrigt ogsaa begyndte med at sige, at jeg jo kun ser denne Sag fra et Bøgmandsstandpunkt, og at jeg ikke paa nogen Maade har tænkt mig at kunne forelægge Forslag anderledes end, som jeg udtrykkelig sagde, til Overvejelse; der er jo nok mulig ogsaa i mine Hensstillinger Ting, som man juridisk ikke vilde kunne paatage sig at indføre. Jeg haaber dog, at en nærmere Overvejelse, som den højtærede Justitsminister jo i øvrigt stillede sig meget velvillig til, maatte kunde føre til at afhjælpe enkelte af de Mangler i det, som det er juridisk muligt at afhjælpe. Selvfølgelig maa jeg indrømme, at Lovforslaget er en stor Forbedring i Sammenligning med den nu eksisterende Tilstand, og derfor tillod jeg mig ogsaa til Slutning at ønske, at det blev fremmet. Der var en lille Ting, med Hensyn til hvilken der muligvis var en Misforstaaelse hos den højtærede Justitsminister eller en dog mindre rigtig Forstaaelse af, hvad jeg havde udtalt, nemlig med Hensyn til Eksekutorernes Hals- og Haandret over Arvingerne. Det er ikke paa nogen Maade min Mening, at man

skulde lægge saadanne Baand paa Arveladerne, at de ikke skulde have deres fri Vilje saa nogenlunde ubestaaen, men jeg maa dog erindre om, at der gives jo flere Ting, som kræve kongelig Konfirmation, og der kunde dog muligvis ogsaa være noget berettiget i den Betragtning, som jeg kom med før, at man ikke bør have Lov til at sætte saadanne Hals- og Haandretsbestemmelser, som jeg tillod mig at oplæse før, ind i Testamentet, og jeg synes ikke en Gang, at de maatte kunne tilstedes ved kongelig Konfirmation. Man behøver jo blot at tænke sig, hvorledes saadanne Bestemmelser muligvis kunne være fremkaldte. Folk trykke sig jo tit ved at gøre deres Testamente; de ere lidt svage henad mod Slutningen, inden den sidste Overhaling af Testamentet sker, og derved kunne de komme til at indføre sligt i Testamentet, de ere sig maaste ikke helt præsente Betydningen deraf i det Øjeblik, Bestemmelsen bliver dem forelæst, men en saadan Bestemmelse kan som sagt senere under Voets Behandling blive benyttet paa en overordentlig indgribende Maade af den Eksekutor eller Kurator, som muligvis har assisteret ved den endelige Affattelse af et saadant Dokument. Derfor mener jeg — uden at jeg dog vil gøre noget Skaar i Arveladerens Frihed, hvilket jeg paa ingen Maade holder til — at der jo nok kunde være enkelte Tilfælde, hvor der maatte lægges Baand, og at der nok kunde være Tilfælde, hvor det muligvis ved nærmere Overvejelse vil vise sig tilstedeligt at gribe hindrende ind. Naar den højtærede Justitsminister sagde, at Eksekutorerne ogsaa over for Overadministrationen havde nægtet at give Oplysninger, saa fremgaar jo egentlig deraf Rigtigheden af, hvad jeg sagde om, hvorledes man, naar vi andre Smaafolk som Arvinger ville have noget at vide, saa nægter os det ganske frakantet; man faar ingenting at vide, og det bliver rent tilfældigt, om man kan opspore en lille Smule om, hvordan hele Fabrikken, hele Bedriften gaar. Det vil altsaa være meget ønskeligt, om der paa en eller anden Maade kunde staves Midler til at frembringe Oplysninger af Eksekutorerne under et Bøs Behandling, saaledes at Arvingerne ikke ere affaarne fra at vide noget som helst angaaende denne. Jeg tør naturligvis ikke sige, om dette juridisk lader sig gøre, men jeg haaber, at det ved Overvejelse vil kunne bringes i alt Fald saa langt frem som vel muligt. Jeg har maaste, som den højtærede Minister sagde, sigtet lidt for højt. Ja, det skal jeg saamænd selv gerne være villig til at tro. Men jeg har jo ogsaa her kun talt som Bøgmænd,